

[Kaj Poulsen]

Jeg synes, det er udansk at tage de debatter op, som kører på internationalt plan. Med det velfærdssamfund, vi har bygget op i Danmark, mener jeg bestemt ikke at der er behov for tanker af den karakter i en debat som den, vi har taget fat på i dag. Jeg håber naturligvis, at vi i den debat, vi skal have regeringspartierne og Socialdemokratiet imellem i udvalget om disse problemer, kan blive fritaget for den slags, for det når vi faktisk ikke langt med.

(Kort bemærkning).

Traberg Smidt (V):

Jeg er ked af, at fru Lilli Gyldenkilde ikke hører bedre efter, hvad jeg siger. Vi opnår ikke noget, siger jeg, ved at gøre vold på naturlovene. Naturlovene er jo altså engang sådan, at en arbejdsgiver, som ikke kan tjene pengene hjem og udbetale en lønning, ikke vil ansætte den pågældende. Og det er, som selv hr. Kaj Poulsen må indrømme det, faktisk anerkendt i dag, at det har den effekt.

Men problemet er, at vi anskuer det for statisk. Jeg anskuer ikke én, der i dag ligger på minimumslønnen, som dødsdømt til at have den resten af livet. Tværtimod er det jo netop meningen, bl.a. med denne redegørelse, at skabe forudsætningerne for, at den pågældende bliver løftet op, og der er utallige eksempler i det praktiske liv på, at man starter med en eller anden lav løn, men efterhånden bliver man opgraderet.

Problemet har været, tror jeg, at mange bliver fastholdt på for lav en løn, fordi man skal give dem den løn, men det er de jo ikke i virkeligheden værd i starten. Den nådsensbrødsholdning, som hr. Kaj Poulsen meget korrekt beskriver, ville vi kunne få væk, hvis vi for alvor fik fleksibilitet i løndannelsen i bunden af systemet.

Glistrup (FP):

At slæbe sig igennem arbejdsministerens redegørelse har været en træls og deprimerende affære. Bestandig har man måttet knibe sig i armen og spørge: Har man mareridt, eller er man vågen? Og det eneste, der har kunnet overbevise én om, at det sidste var tilfældet, var, at Folketingstidende jo heldigvis i den øverste linie på alle de mange sider, man har vandret igennem, har datoen den 16. december 1988. Hvis man klippede denne øverste linie af og leverede arbejdsministerens redegørelse ud til 100 kyn-

dige på feltet, som skulle gætte på, hvem der har skrevet den og hvornår, så ville man få en enorm majoritet for, at den var udfærdiget af den daværende arbejdsminister i den mørke marts måned 1982.

Det er hele vejen igennem en af de utallige inklinationer, som har præget den nuværende arbejdsminister for absolut at få ikke blot fru Ritt Bjerregaard på skødet, men komme sammen med hele Socialdemokratiets gruppe, og hvor overskriften, hvis man skulle give en sammenfatning af det, kunne have været »Alle dårlige gange 3«.

Efter at arbejdsministeren fik sine lyster styret med den famøse soldetur på skatteydernes vegne i september måned 1988, som går under betegnelsen ATB, Alle Tiders Basseralle, så fortsatte man jo i december måned 1988 med noget, der nu har udløst det vistnok enestående i det danske Folketings historie i de 14 år og 16 dage, hvor hr. Kaj Poulsen har siddet her, at hr. Kaj Poulsen erkender, at noget, som han har været med til, er gået skævt, at det har ført ind i den kolossale lovjungle, som der her var tale om. Og nu er det altså meningen, at arbejdsministeren vil have disse to fiaskoer fulgt op af en tredje fiasko med Socialdemokraterne.

Eksemplerne på, at det, jeg siger, er korrekt, er talrige som himlens stjerner og strandenes sandskorn. Se nu f.eks. bare på den gammel-socialdemokratiske tanke om, at man skal forlade sig på arbejdsmarkedets organisationer, når man skal løse disse ting. Det må efterhånden gå op for arbejdsministeren, at arbejdsmarkedets organisationer har én eneste opgave, nemlig kortsynet at komme hjem med så store penge-lønsforhøjelser som muligt til deres medlemmer, og de har intet at gøre med det, der er arbejdsministerens opgave, nemlig at sørge for ordentlige tilstande i det danske samfund nu og fremover.

Man skal ikke bebrejde ræven, at den spiser høns, og man skal heller ikke bebrejde Georg Poulsen og Hardy Hansen, at de går ud og skaber arbejdsløshed, for det er indbygget i arbejdsmarkedets organisationer, i hvert fald på det samfundstrin, vi nu er kommet i, at de skal ødelægge forholdene på arbejdsmarkedet. Derfor er det totalt forfejlet, når arbejdsministeren i sin slesken for gammelsocialdemokratiske testamenter absolut vil til at tale om arbejdsmarkedets organisationer.